

Veselé Vánoce, morčátko

 C PRESS

Marta Knauerová

Veselé Vánoce, morčátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marta Knauerová
Veselé Vánoce, morčátko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VESELÉ VÁNOCE, MORČÁTKO

Marta Knauerová

Atila Vörös

Čím víc o zvířatech víme,
tím je máme radši.

Narozeniny před Vánocemi? Katastrofa!

Vojta a Viktorka byli dvojčata. Bylo jim deset. A když se právě nehádali, byli v pohodě. Jenže poslední dobou moc v pohodě nebyli. Řešili totiž naprosto vážnou a zásadní věc. Co nejlepšího si přát k letošním narozeninám. K jejich desátým narozeninám!

„To je taková nespravedlnost,“ povzdychl si Vojta. „Mít narozeniny 5. prosince je za trest. Každý přemýšlí, co by si přál pod stromeček nebo k Mikuláši. Jen my řešíme narozeniny. Takže zase budeme mít nejmíň o dva dárky míň. Jako každý rok.“ „To je fakt,“ souhlasila s ním Viky. „Všichni myslí jen na Vánoce. Na nás nikdo.“ A měla tak trochu pravdu. Začínal adventní čas a všechno kolem už dýchalo a vonělo Vánocemi.

„Bud'te rádi, že je to tak,“ zasmál se jejich nářkům tatínek. Seděli spolu v kuchyni a čekali, až maminka dovaří večeři. První svíčka na adventním věnci byla zapálená a voněla skořicí. „Taky jste se mohli narodit podle plánu,“ řekl tatínek a odložil rozečtený časopis.

„A to by bylo kdy?“ zeptal se udiveně Vojta. „Skoro o měsíc později,“ upřesnil tatínek. Vojta na něj nevěřičně zíral. „To mi chceš, tati, říct, že jsme se mohli narodit třeba na Štědrý den? Nebo na silvestra?“ Nemohl uvěřit tomu, co slyší. „Přesně tak!“ kývl tatínek. Viky zvedla oči od knížky a tiše zašeptala: „Tak to by byla teprve katastrofa! Mít narozeniny pod stromečkem! Jako Ježíšek!“

Maminka se rozesmála. „No vidíte. Tak bud'te rádi, že jste se nakonec narodili o měsíc dřív, a ne na Štědrý den. Přitom já bych si ten měsíc bez vás tak ráda a v klidu ještě užila,“ smála se a tatínek s ní.

„Zasloužili bychom si za to příšerné datum něco mimořádného. Vid', ségra?“ navrhnul Vojta a mrkl na Viky. „To si piš!“ kývla na něj. „A letos obzvlášť. Zasloužili bychom si něco desetkrát lepšího než kdy jindy,“ řekla vážně.

„A my víme co!“ natáhl Vojta dlaň přes stůl a pořádně si na to své super přání s Viktorkou pláclí.

„To si dovedu představit!“ řekla maminka s obavou. To přání bylo totiž stále stejné a opakovalo se každý rok. Vojta s Viktorkou chtěli živé zvíře a nejlíp každý svoje. O ničem jiném poslední dobou nemluvili. Tatínek nebyl proti, a proto mlčel. Pocházel z vesnice a tam měli vždycky zvířat plný dvůr.

Zato maminka se živým zvířatům bránila, co mohla. Moc dobře totiž věděla, jak jsou živé dárky pro děti nevhodné. Ať už jsou k narozeninám, nebo k Vánocům. A ty byly za dveřmi.

Pracovala na úřadě a každou chvíli řešila problém s nechtěnými a odloženými zvířaty.

Psí i kočičí útulek, který město spravovalo, byl plný až po střechu. A maminka se zlobila právem. Ne na děti, ale na nezodpovědné rodiče, kteří pořídili pod stromeček dětem psa nebo kočku a hned po Vánocích požadovali jejich umístění v útulku.

Tvrzení rodičů, že to byl nevhodný dárek, rozpaloval maminku do běla. Nechtěla, aby to u nich dopadlo stejně. Nakonec se však nechala tatínkem přesvědčit a na vysněný dárek svých dětí kývla.

Křeček, nebo morče?

Vojta s Viktorkou bydleli v malém domku na kraji malého města. I jejich dvorek byl malý. Z velké části ho zabírala tatínkova truhlářská dílna a garáž. Místo na hraní, malý trávník, mamčiný květinový záhon a dva ovocné stromy se tísnily před okny do ulice. Zato sousedova zahrada byla obrovská. Beránkovi měli zahradu větší než fotbalové hřiště. A na ní všechno to, co si Vojta s Viktorkou už dávno přáli. Dva psy, dvě kočky a velký bazén. Ještě že se mohli kamarádit s jejich dětmi. Filipem a Lenkou.

Filipovi bylo 11, Lence 9. I oni si přáli živá zvířata. Pod dřevěnou kůlnou měli sice dvánáct králíků, ale ti nebyli na hraní. Kluci chtěli křečky, holky zase morčata. Jen rodiče nechtěli z téhle chlupaté nabídky nic. Ani křečky, ani morčata. Dobře věděli, že mít doma živá zvířata je velká a každodenní starost.

„Mami, řekni. Co je lepší? Křeček, nebo morče?“ postavil se v kuchyni před maminku Vojta, jako by ji vyzýval k zápasu. „Co je lepší?“ pokrčila rameny maminka. „Ani jedno!“ řekla rozhodně. „Myš jako myš.“ Viktorka nadskočila na židli, jako by ji štípla vosa. „No, mami,“ řekli oba najednou. To se jim stávalo dost často. „To přece nemůžeš myslet vážně!“ zakroutil hlavou Vojta. „Vždyť křeček je přece mnohem chytřejší než morče. To je vědecky dokázaný!“ zaťukal si prstem na čelo.

„Ty seš vědecky dokázanej!“ křikla našťvaně Viki. „Nevěř mu, mami!“ zavrtěla divoce hlavou. „To není vůbec žádná pravda. Já jsem četla, že je to právě naopak. Morčata jsou mnohem chytřejší. A navíc!“ zvedla ukazováček ke stropu. „Morčata umí zpívat!“ řekla nadšeně.

Vojta se chytil za hlavu. „Jen to ne!“ zaúpěl. „Úplně stačí, když tady od rána do večera vyješ ty. A ještě morče. To bych fakt nepřežil!“ plácl se dlaní do hlavy.

Viktorka zpívala dobře a moc ráda. Chodila na hodiny zpěvu k paní učitelce Průšové. Jakmile však začala cvičit doma, Vojta si okamžitě nasazoval sluchátka. „Jdi hulákat ke splavu!“ volal na ni přes zeď do jejího pokoje. Viky se ale jen tak nedala. Zesílila písničku na maximum. Muzika řinčela tak, že i za zdí byla sluchátka Vojtovi k ničemu. „Ještě že nebydlíme v paneláku,“ říkala maminka bezradně. „To by nás sousedi už dávno vystěhovali.“

Vojta se ale ve svém pátrání nevzdával. Obrátil se na tatínka. „Řekni mi, tati, ale po pravdě. Co je lepší? Křeček, nebo morče?“ Chtěl znát tatínkův názor za každou cenu. Ať už to dopadne s nákupem jejich mazlíčků jakkoli. Tatínek se poškrábal na hlavě a pak řekl: „No... Za mě je to určitě morče.“

Vojta vyskočil jako čertík z krabičky. „To nemyslíš vážně, tati! Že ne? To nemůžeš myslet vážně!“ vrtěl divoce hlavou. Ale tatínek to vážně myslel.

Užitečné morče

Tatínkovi rodiče, babička a děda dvojčat, žili na malé vesnici. Chovali králíky ve velkém a v každém kotci s nimi žilo hned několik morčat najednou. „U nás doma jsme nikdy neměli morčata na hraní,“ vysvětloval tatínek. „Ani na parádu,“ podíval se na Viktorku.

„Morčata byla sice malá, ale moc užitečná zvířata. Byli to skvělí hlídači a ochránci králíků.

Říkalo se, že od nich odpuzují všechny choroby. A hlavně,“ zvedl tatínek prst ke stropu, „hlavně odháněli od králíkárný všechny drzé a nezvané vetřelce.“

„Jaké vetřelce?“ zeptala se zvědavě Viky. „Hladové,“ vysvětlil tatínek. „Kuny, lišky, lasičky i dravé ptáky. Hlavně jestřáby. Ti pískot morčat přímo nesnášeli. Když morčata spustila své pištivé sirény, všichni zloději králíků se otočili a upalovali pryč.“

Dědovi Ferdové

Vojta se zaradoval. „Slyšíš to, Viky?“ ukázal na tatínka. „Všichni radši utečou, než aby poslouchali pískající morčata. To o něčem svědčí, nemyslíš?“ řekl a šťouchl Viky do žeber. „To máš pravdu,“ odsekla Viky. „To svědčí o tom, jak jsou morčata statečná. A užitečná. Už se těším, až pojedeme k babičce a dědovi. Vezmu morčátko s sebou a seznámím ho s dědovými králíky.“

„To by šlo,“ kývl jí na souhlas tatínek. „To je dobrý plán. Aspoň by měli dědovi Ferdové nějakou zábavu.“ Všichni se rozesmáli. Věděli proč. Děda Pepa měl totiž všechny králíky pojmenované stejně. Všem říkal Ferdo. Ať už to byli kluci, nebo holky. Králíkům to nevadilo. Spíš naopak. Slyšeli na to jméno skvěle.

Děda Pepa si se jmény králíků žádnou starost nedělal. Králíčním klukům říkal malej Ferda, velkej Ferda, starej Ferda...

Zkrátka, jak bylo potřeba. Králičí holky pojmenoval podle barvy. Bílá Ferda, černá Ferda, strakatá Ferda a tak dál a tak dál.

Jednou o prázdninách se Viky rozhodla, že dědovy králíky přejmenuje. Všechny!

„Všem dám nová jména,“ těšila se. „Aby se v nich děda líp vyznal.“ Sedla si před králíkárnou na dřevěnou bedýnku a dala se do práce. Namalovala si do bloku králičí dům. Přesně a pečlivě. Všechny kotce očíslovala a na ně napsala počet králíků. Strašně ji to tenkrát bavilo. Byl to hotový domovní plán s přesným počtem nájemníků.

„To bude mít děda radost,“ chválila jí výkres babička Anička. Hladila Viktorku po vlasech a už předem tušila, jak to s tím přejmenováním všech Ferdů asi dopadne. A nespletla se.

„Holčičko moje milovaná,“ řekl děda u oběda. „Kdo by si tolik jmen pamatoval?“ Běhal očima po Viktorčině výkresu a nahlas četl: „Bobina, Cilka, Fifinka, Kiki, Merlin, Pišta, Kaštánek...”

To je jmen. To je jmen,“ vrtěl děda obdivně hlavou. „A jak to máš pěkně nakreslené,“ chválil Viktorku upřímně.

Děda měl Viktorku i Vojtu moc rád a nechtěl je zarmoutit. Proto jim všechno tak trpělivě vysvětloval.

„To, že jsou všichni králíci Ferdové, má jednu velkou výhodu,“ řekl děda. „A jakou?“ zeptala se trochu nazlobeně Viky. „Když zavoláš ‚Ferdo‘, přiběhnou k tobě všichni naráz. Na žádného z nich nezapomeneš.“

Děda věděl, o čem mluví. Když bylo hezké počasí, pouštěl králíky na pastvu do sadu za chalupou. Za plot se nedostali, nemusel se bát. Byl hustý, plaňkový. „Šetří mi práci. Pašáci!“ pochvaloval si králíky děda. „Díky nim mám v sadu pořádek jako v pokojíčku.“ Ferdové spásali trávu dokonale. Už ji nemusel dál sekat kosou.

Když pak chtěl děda odnést králíky zpátky do králíkárny, stačilo jen zavolat: „Ferdo! Ferdo! Ferdo!“ a zachrastit kyblíčkem s dobrotami.